

2. po Trojici – 21.6.2020

Túžiť po niekom

„Padnime a klaňajme sa, pokľaknime pred Hospodinom, svojim Tvorcom! Lebo On je náš Boh a my ľud Jeho pastry, ovce Jeho ruky“ (Ž 95).

Filipským 1:3-8 „Pri každej rozpomienke na vás, vždy, v každej svojej modlitbe, keď sa s radosťou modlím za vás všetkých, ďakujem svojmu Bohu, že máte účasť na evanjeliu od prvého dňa až doteraz. A som presvedčený, že Ten, ktorý začal vo vás dobré dielo, aj ho dokoná až do dňa Krista Ježiša. Ako aj právom môžem takto zmýšľať o všetkých vás. Ved' aj keď som v putách, aj keď obraňujem a utvrdzujem evanjelium, nosím vás všetkých, ktorí ste spolu so mnou účastní milosti, vo svojom srdci. Lebo Boh mi je svedok, ako túžim po vás všetkých láskou Krista Ježiša“.

Už ste niekedy po niečom alebo niekom tak túžili, že vás to ovplyvňovalo aj v bežnom živote? Nevieme na nič iné sústrediť, túžba našej duše sa odzrkadľuje aj na tele a rozhodovaní sa, hľadáme spôsoby ako to dosiahnuť a stále sa k tomu vraciame. **Túžbu zvykneme spájať s telesnými žiadosťami, čo je ale jej plytké vnímanie. Ona totiž paradoxne dokáže hlboko zasiahnuť do nášho života, vnímania, myšlienok, viery.**

Apoštol Pavol, bývalý Žid, sa podľa svojho zvyku modlieval trikrát za deň: ráno, na obed a večer. Jeho modlitby k Pánovi smerovali určite aj za cirkevné zbory, ktoré sám založil, ale aj za celé kresťanstvo. Vďaka tomu sa učil **príhovorným modlitbám**, keď myslel na potreby kresťanov, ale vďaka tomu si aj sám mohol uvedomovať svoje životné poslanie: byť svedkom Ježiša Krista pre všetkých. Práve v tomto čase, no nielen vtedy, myslel na Filipských.

Ako vyzerajú naše modlitby? Myslíme v nich iba na seba alebo sa modlíme aj za iných? Prihovárame sa k Bohu aj za náš cirkevný zbor, za celé kresťanstvo? Napriek tomu, že to ku kresťanom nepatrí, práve my, veriaci, sa zvykneme najviac sťažovať – aké je to zlé vo svete, v našich rodinách, v cirkevnom zbore, v cirkvi ako takej. **V týchto sťažnostiach sa odráža prázdnota našich modlitieb.** Ak sa nemodlíme za cirkev, cirkevný zbor, rodinu či svet, ako môžeme očakávať, že sa niečo zmení k lepšiemu? Ak sa neprihovárame za konkrétnych ľudí, ako sa môžeme domnievať, že sa niečo zásadné stane? Iste Pán Boh koná aj bez našich modlitieb, no napriek tomu chce, aby sme sa modlili, modlili za iných. Môžeme teda smelo povedať, že **osud sveta, cirkvi, blízkeho, je aj v našich rukách, teda v našich modlitbách.** (Applikácia) *Môžeme zaviesť do svojho kresťanského modlitebného života taký zvyk, že si každý týždeň*

vyberieme niekoho, za koho sa budeme modliť stále, keď sa budeme modliť. Ako Pavol za Filipských.

Pavol sa za Filipských **modlí s radosťou**. Už to tu máme – hovorili sme si minulý týždeň, že je to list plný radosti a pozitivizmu. Hoci sme si povedali aj to, že i v tomto cirkevnom zbore boli ťažkosti. No apoštol cíti, že si je s Filipskými blízky a preto sa z nich teší. Dôvodom jeho radosti je, že kresťania vo Filipách sú súčasťou evanjelia, konkrétne kresťanskej misijnej práce. Leží im na srdci Pavlova služba natoľko, že robia zbierky a finančne ho podporujú, ale aj modlia sa za neho a pomáhajú mu ako sa len dá. Pavol ďakuje Bohu za ich horlivosť, odovzdanosť a vieru, ktorá sa prejavuje skutkami lásky a záujmu.

Keď sa my modlíme, sú naše modlitby pozitívne a radostné? Všimame si to, čo nám Pán Boh dáva skrze ľudí okolo nás? Vnímame, že síce priateľstvo je vzácné, ale my určite v živote máme skutočných priateľov a rodinu, na ktorú sa môžeme spoľahnúť? Zvykneme skúmať, či máme tých naozajstných priateľov. Akurát včera som čítala jeden status na sociálnej sieti: priatelia na FB 700, skutoční priatelia: 100, priatelia v ťažkých časoch: 2. Je to smutné, ale možno by sme si mali položiť aj opačnú otázku: **komu som ja dobrým priateľom?** Som ja človek, na ktorého sa iní môžu spoľahnúť? Som ja priateľ, ktorý pomôže aj praktickou pomocou aj finančne? Som ja človekom, za ktorým iní môžu prísť, keď sú v koncoch alebo len keď potrebujú vypočuť či objasniť? To, **za koho sa modlíme, je odrazom našich vzťahov a ich kvality**, tak zo strany priateľov ako aj z našej strany. (Aplikácia) *Otvorme oči a všimajme si ľudí okolo nás, možno niekto potrebuje, aby sme ho navštívili a nebojme sa poprosiť o pomoc, lebo to je tiež veľmi dôležité. Ak totiž ľuďom neukážeme, že ich potrebujeme, nakoniec ani oni nebudú potrebovať nás. A my sa navzájom predsa potrebujeme, presne ako Pavol a Filipskí.*

Apoštol Pavol je presvedčený, že Pán Boh má s týmto cirkevným zborom a ľuďmi v ňom, veľké plány. Pán Boh je predsa verný a ak s nimi začal konať dobré a požehnané dielo, určite ho dovedie do zdarného konca. **Boh totiž nad nikým neláme palicu**. Hoci ju na nás niekedy musí vytiahnuť. Pavol sa nesústredí na ľudí, hriech, zlobu, pády, ale výhradne na Božiu milosť v Ježišovi Kristovi, ktorá je silnejšia a mocnejšia ako všetko to zlé v človeku. Ježiš to dobré dielo začal na kríži a v kresťanskej cirkvi, v jednotlivých kresťanoch, to dielo pokračuje ďalej. Ten koniec príde až vtedy, keď zomrieme a keď sa Ježiš vráti po svojich verných, aby ich vzal tam, kde je On. Pavol túži po tom, aby Filipských znovu uvidel na tomto svete, ale oveľa viac mu leží na srdci, aby sa stretli v nebeskom kráľovstve, kde Božie dielo záchranu vyvrcholí.

Je toto náplňou našich modlitieb? Modlíme sa za všetkých ľudí, aj za nepriateľov, lebo sa spoliehame na Božiu milosť? Keď sa prihovárame za rodinu, priateľov a blížnych, myslíme na ich pozemské dobro? A modlíme sa aj za to, aby sa dostali do Božieho kráľovstva skrze vieru v Pána Ježiša? Dajme si ruku na srdce a buďme k sebe úprimní a tak odpovedajme na tieto otázky. Pán Boh neláme palicu nad nikým, ale **my ju lámeme príliš často nad mnohými.** Aj nad nami už možno niekto vyslovil nemenný ortieľ. Je to smutné, že je to tak, pretože ak niekde nevidíme nádej, potom nevidíme ani Božiu zachraňujúcu ruku a Jeho moc, ktorá dokáže zmeniť nič na všetko a aj to zlé použiť na dobro. **Ak lámeme nad svojim životom alebo nad životom iného človeka palicu, potom len svedčíme o tom, že nedôverujeme Bohu.** (Aplikácia) *Možno je na čase začať dôverovať Bohu, že v našom živote či v živote iných ľudí, začal dobré dielo a že ho aj dokončí. Môžeme to prejať tým, že sa za zmenu v našom živote alebo za takéto „bezúspešné ľudské osudy“ budeme znovu modliť.*

Túžiť po niekom neznamená len telesnú príťažlivosť. Je to aj túžba duše a tá sa prejavuje tým, že sa za iných budeme modliť, že sa za nich budeme modliť s radosťou a vďakou a že nad nikým nevyslovíme konečný negatívny súd, pretože Boh v Ježišovi Kristovi začal dobré dielo s každým a my veríme, že ho aj dokončí ku svojej chvále a k nášmu spaseniu. Amen.